

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„S'a sculat Domnul cu adevărat!“ (Luca, 24. 34.)

Indată ce a trecut Sâmbăta de după înmormântarea Domnului, niște muieri au plecat la mormânt, ca — dupăcum era obiceiul Jidovilor — să ungă trupul mortului cu uleiuri mirositoare. În mormânt însă nu L-au găsit pe Cel mort, decât numai giolgiurile care zăceau pe pământ. O vedenie de îngeri le-a spus femeilor speriate marea minune, că Isus a înviat din mormânt. Infri-cate de cele întâmplăte, dar totodată și cu bucurie au alergat în oraș, ca să spună cele întâmplăte. În cale însă le întâmpină însuși Isus, cel înviat, cu vorba de „bucurați-vă," iar femeile cad la picioarele Lui sfinte.

Auzind că ce s'a întâmplat, alergă la mormânt și apostolii, Petru și Ioan. Ioan, fiind tânăr, sosește mai repede, dar nu intră, ci se uită numai în mormânt și nu vede decât giolgiurile pe jos. Când sosește Petru, acesta scoboară indată în mormânt. Scoboară apoi și Ioan, dar nu văd decât giolgiurile motolite.

După plecarea apostolilor, Isus i s'a arătat Mariei Magdalena, care sta afară lângă mormânt și plângea, pentrucă a crezut că l-au furat pe Domnul. Tot în aceea zi s'a mai arătat lui Petru și apostolilor adunați dintre cari lipsea Toma și încă la doi învățăcei, cari mergeau spre Emaos.

Aceste sunt întâmplările din Duminica de după înmormântarea Domnului.

Isus cel omorât a înviat. Învățătorul, profetul minunat, pe care-l vedeau în El cei ce-L cunoșteau, s'a dovedit stăpân peste moarte. Omul care a luat asupra sa cele mai groaznice chinuri și cea mai rușinoasă

moarte s'a dovedit, întradevăr Fiul lui Dumnezeu.

Iată, pentruce cântă Biserica azi cu atâta revărsare de bucurie cântarea triumfală a învierii lui Hristos! Iată pentruce ne salutăm cu întimpinarea de „Hristos a înviat!“ Și tot pentru a întregi veselia sufletelor noastre, în această zi ne bucurăm de bucuriile nevinovate ale trupului.

Dar Paștile nu sunt numai zilele bucuriei. Ele sunt ocazii de adânci gândiri care sunt îndreptate spre viitor. Căci adevărul Paștilor nu poate să fie trecut cu vederea de nimeni, pentrucă Hristos într'adevăr a înviat, pentrucă Hristos într'adevăr Fiul lui Dumnezeu a fost.

Această cunoștință ne face să privim altcum lumea, decât am privit-o până acum. Căci dacă până azi am căutat bucuriile ei, pentru bucurii, de azi începând trebuie să luăm asupra noastră durerile ce ni le dă, pentru răsplata de după moarte. Dacă până azi L-am iubit pe Isus, pentru frumuseța și adâncul adevăr al învățăturilor Lui; de azi începând să-L iubim, pentrucă este stăpânitorul a toate și domn peste moarte. Dacă până azi am admirat faptele lui Isus, cele de îndurare față de cei amăriți și necăjiți, cele de putere și energie față de cei fățarnici, cele de supunere față de Dumnezeu; cele de răbdare și iertare pentru a ne da pildă; de azi începând să urmăim calea Lui căci faptele milei față de alții, cași faptele eroismului în răbdarea nedreptăților și durerilor, sunt spini din cununa cu care trebuie să fim încununați cu El, dacă vrem să ne împărtășim de gloria învierii cu El. — Hristos Celce s'a sculat cu adevărat este garanția învierii noastre.

Hristos a înviat!

„Hristos a înviat”, îți zic din toată inima, scumpa mea țară! Căci în prăznuirea învierii Aceluia, care pentru noi, toți oamenii, s'a umilit primind întruparea și toate suferințele legate de trup. Acela care a fost bătut până la sânge, batjocurit cu vorbe amare, scuipat și huiduit, căruia i s'a smuls haina cea albă ca să-l înfășure în sdrențe bătătoare la ochi întru stărnirea răsului crud al mulțimei, căruia i-au însângerat fruntea divină cu o cunună de spini, Acela care și-a sfâșiat carnea până la os, târându-și genunchii pe pietrele calvarului sub greutatea naprasnică a crucii, Acela prin a cărei mâni și picioare delicate au răsbit înfricoșatele piroane, cutremurându-i inima de dureri de moarte, Acela care lăsându-și capul pe piept s'a sfârșit binecuvântând cu gura plină de sânge... o țară scumpă, prăznuim învierea Aceluia care și pentru tine a pățimit!

Apleacă-te, Române, frate drag, la picioarele Crucii, și în reculegerea cea mai smerită și plină de pocăință, hotărăște-te a trăi urcând potecile Lui, urmându-l, ca să-ți înalți țara, poporul!

Alungă minciuna din viața ta, alungă ura și calomnia, nu râvni după putere în folosul tău, nu călca în picioare omenia și drepturile acelor care văduviți de orice dreptate și-au pus nădejdea în tine, nu te răsbuna pe cei cu care te-i înfruntat oarecând, ci ajută-i să se facă mai buni, iar nu mai răi, mai lacomi de putere și de răsbunare. Călește-ți sufletul în flăcările celei mai curate credințe, iubeste, iartă să lucrează necontenit, lucrează ca ochii Domnului să se întoarne spre draga noastră țară și s'o binecuvinteze!

O. Corodeanu

Ai înviat!...

Ai înviat!... Răutatea n'a putut învinge. Înzadar și-a scos din ascunzișurile ei întunecoase trădarea și batjocurile, lașitatea și chinurile; coroana de spini și trestia, crucea și piroanele și ura veninoasă a unui popor ajuns la paroxismul minciunii și al nelegiuirilor, Tu, Regele meu, totuși ai înviat!

Ai înviat!... Moartea cea mai cumplită pentru Tine n'a fost altceva, decât desrobirea divinității Tale încătușate prin păcatele neamului omenesc. Și zadarnic și trecător a fost triumful răutății și hohotele mulțimii înebunite de ură, căci Tu, Regele meu, totuși ai înviat!

Ai înviat!... Invățăceii credincioși Ți-au pus trupul Tău cel sfânt și rece într'un mormânt nou, scobit în stâncă. Dar stânca aceea a devenit locul în care a incolțit credința și nădejdea noastră, a devenit cea mai sfântă biserică a lumii întregi, căci Tu, Regele meu, totuși ai înviat!

Ai înviat!... Au închis mormântul Tău cu o' peatră mare, dar ingerului Tău, i-a fost ușor a răsturna peatra de pe mormânt. Căci pe Tine nu Te-a putut închide nimeni și nimic, când ai împlinit voința Ta și a Tatălui și fiind închis în mormânt, Tu, Regele meu, totuși ai înviat!

Ai înviat!... Jidovii au pecetluit peatra, ca să nu poți eși din mormânt. Însă moartea Ta pe cruce, ne-a pecetluit într'adevăr cu pecetul crucii, arătându-ne, că numai în acest semn ne putem mântui. Pecetul acesta a rămas și va rămânea întotdeauna, pecând al Jidovilor înaintea Ta a căzut, eliberându-Ți calea, căci Tu, Regele meu, totuși ai înviat!

Ai înviat!... Ovreii înzadar au pus străji la mormântul Tău, căci-când strălucitor ca fulgerul, învesmântat în haină albă ca zăpada, măreț și triumfător ai eșit din mormânt,-ei au căzut la pământ ca niște morți. Și Tu ai pornit, neîmpiedecat de nimeni, purtând cu Tine lumina lumii, care a izvorit din mormântul Tău, căci Tu, Regele meu, totuși ai înviat!

Ai înviat!... Și de-atunci înviezi în sufletele credincioase și curate, în fiecare zi. Și noi Te rugăm, amintește-ne nouă adeseori această înviere, ca și noi să fim între acele suflete cari retrăiesc totdeauna învierea Ta. — Și în vremuri grele, în lupte sângeroase cu viața, lumea și noi înșine pentru viața pământească și cea vecinică, când întunerecul își întinde brațele de polip spre noi, să spunem cu credință: Tu, Regele meu, totuși ai înviat!

Dr. Irina Berinde

Bucuriile Învierii.

Când bătrânul patriarh Iacob a primit vestea, că fiul său Iosif trăiește și este domnul și stăpânul Egiptului, atunci bucurându-se foarte tare a strigat: „destul îmi este mie, mai mare bucurie nu poate suporta bătrânețea mea.”

Mare și nespusă bucurie a avut și a simțit poporul Izraelitean, când prin undele amenințătoare cu moartea a „Mării Roșii” ca pe uscat a trecut de ceea parte a limanului, scăpând din robia lui Faraon, împăratul Egiptului, iar când a constatat, că prigonitorii lui și-au aflat moartea în aceste unde readunate a mării, în semn de mulțumită pentru eliberarea și câștigarea independenței și a libertății lui, cu glas tare a cântat Domnului Sabaoth cântări de laudă, de preamărire și de bucurie.

În ziua învierii din morți a lui Isus Hristos, în ziua și Paști sfânta maică Biserică catolică și toți bunii creștini de pe întreg rotogolul pământului trebuie să simtă o nespusă bucurie, când pot cu nesfârșită mângăere a întreba: Unde-ți este moarte acul tău și iadule învingerea?

Cu tot dreptul trebuie să intonăm cântarea: „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, ca să ne bucurăm și să ne veselim într'însa.” Între bucuriile Crăciunului se amestecă și multă supărare: grajd rece, iesle umedă, s. Maria plângătoare, sfânta Familie suferindă. În ziua de s. Paști se înveselește Cerul, care trimite un înger în vestminte albe la mormântul Domnului Isus se bucură pământul, pentru că la întâmplarea acestei — cele mai mari — minuni s'a făcut cutremur mare de pământ, chier și șatra — antișambra — iadului simte fior de bucurie pe motivul, că Isus învingătorul coborîndu-se acolo a eliberat sufletele celor drepti și de demult morți, pe cari suflete Le-a dus cu Sine în Împărăția fericirii vecinice. Întru aceasta fericită amintire cântă s. maică Biserică: „Deschide-ți boieri porțile Raiului, ca să între Împăratul mării.”

Însă nu este de ajuns numai a ne bucura și a ne veseli în acest mare praznic al Învierii, ci se recere a le pune în practică foloasele împreunate cu aceste bucurii.

Ce folos avem din Învieria lui Isus Hristos? Ne răspunde îngerul din preajma mormântului prin cuvintele: „Nu vă teme-ți!” Până la întâmplarea acestei singure, unice și cea mai mare minune a Învierii Domnului, omenimea a trăit viața ucigașului Cain, a fost asediat de frica și spaima morții, n'a avut omul nici un curaj din cauza des-nădejzii și pe motivul, că înainte de înviera lui Isus „moartea” însemna totală nimicire și pustiire.

Când s. Apostol Pavel în areopagul din Athena a predicat păgânilor, aceștia l-au

ascultat în liniște, însă când a început a vorbi despre „Învieria lui Isus” și despre înviera de obște a oamenilor, atunci păgânii aceasta afirmare a s-tului Pavel au socotit-o de nebunie și cu neputință de a se adeveri. Patriarhul Iov numai întrezărește această înviera: „Știu, ce viețuiește Răscumpărătorul meu, care mă va învia în ziua cea de apoi.” S. Pavel limpede vorbește: „De n'a învial Isus zădarnică este predicarea noastră și zadarnică este și credința voastră.” (I. Cor. 15. 14.)

Prin păcatul strămoșesc ne-am făcut vrednici de osânda iadului, prin înviera lui Hristos ne-am recâștigat darul pierdut și iubirea lui Dumnezeu și în loc de „osândă vecinică, am primit viață fericită pe vecie.” Înainte de înviera lui Isus și îngerii din Ceruri au devenit dușmanii omului numai diavolii au stăpânit în voie liberă pământul, deoarece îngerii nu se arătară în chip îngereșc, iar când Arhanghelul Rafail s'a arătat în toată strălucirea sa familiei lui Tobie, aceștia de spaimă au căzut cu fața la pământ, iar la mărița Înviere vine un înger din ceri învăluit în toată splendoarea sa îngerească.

Este de mirat un lucru și anume: Domnul Nostru Isus Hristos după strălucita Sa înviera în prima dată s'a arătat muierilor mironosițe și nu Apostolilor, precum mai înainte Le-a prorocit lor, ba chiar prin aceste muieri Le-a trimis Apostolilor vestea învierii Lui; aceasta pentru aceea s'a întâmplat, pentru că în paradisi mai întâi muieria — Eva — a ascultat și a primit ispita șarpelui înșelător și apoi aceasta femeie a sedus și pe soțul său la păcat, prin urmare acuma tot femeilor a trebuit prima oră a se vesti înviera lui Isus și răscumpărarea primei femei și și a tuturor și aceasta veste a trebuit a o propaga în toate părțile pământului. Așisderea nici noi nu putem fi părtași în bucuriile învierii Răscumpărătorului nostru, dacă nu participăm și în suferințele lui amăsurat femeilor cuvioase, cari pe Hristos l-au petrecut din Galilea în Ierusalim și când la răstignire toți l'au părăsit pe Domnul, dânsesele au stătut acolo plângând și ajutând la pogorirea Sfântului Trup de pe Cruce. Necredința, minciuna, răutatea, ba chiar și știința modernă îl petrece pe dulcele Isus până la groapă, însă adevărata credință în înviera măriță a Fiului lui Dumnezeu-Omul ne mângăie, ne înveselește și ne asigură, că deși murim, tot vom fi vii, vom învia la înviera cea de obște, când fiecare își va lua plata faptelor sale săvârșite în viață.

Învieria lui Isus nu este legendă, nu este închipuire și nici poveste, ci este într'adevăr realitate, ce cade sub simțurile omului, pentru că chiar știința și s. Scriptură înzestrată cu toate criteriile recerute a istoriei ne adevereșc mărița și strălucita înviera a lui Isus.

S. Scriptură ne spune: „Așa a trebuit lui Hristos să sufere și așa a trebuit să intre întru mărirea Sa.” Din aceasta preamărită înviere a Domnului nespuse de mare folos are omenimea, societatea, țările, familiile și fiecare om singuratic, înzadar ar voi și probează adepții minciunei și necredinței a-l scoate din mijlocul nostru, din sufletele și mințile noastre, Hristos stă neclintit și ne conduce pe toți spre mântuire și fericire. Oare în suferințe, în dureri, neazuri și în primejdii nu îl chemăm într'ajutor? Iar Hristos ne-a asigurat: „Cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor.”

„Nu vă teme-ți” ne strigă îngerul Domnului și nouă în zilele acestea de grea încercare, de neazuri și mari lipsuri. Scoală-Te Doamne Dumnezeule și ascultă glasul nostru și trezește omenimea la o viață mai evlavioasă, luminează mințile și mișcă voințele noastre, ca să-Ți putem pe deplin și cu inimă credincioasă a mulțumi nespusele daruri primite prin sfântă învierea Ta, prin care ne-ai răscumpărat pe noi de muncile iadului, de păcatul strămoșesc, de lanțurile înfiorătoare a morții și ne-ai deschis calea fericirii vecinice a Cerului.

Stăpănit de aceste evlavioase bucurii și foloase a învierii lui Isus Hristos, doresc, din tot sufletul, cetitorilor gazetei „Dumineca” Sărbători vesele și fericite cu salutarea creștinească: „Hristos a înviat!”

D. V.

Biruința.

Hristos a învins. În liniște, fără zgomot s'a decis biruința Lui. Imprejurul mormântului nu se aude sunet de lanțuri, nici zgomotul pietrii rostogolite. Pe terenul biruinței Lui nu defilează armate, nici urlă pașimele. Nu este fum, care să acopere pe învins și învingător; nu este nor de praf, care face ca orice mișcare să apară dubioasă; nu se poate nimic tăgădui, nu există nici o îndoială. Este simplu și evident: *Hristos a înviat; Hristos trăește.*

O, biruința vecinică, maiestooasă a Domnului! Precum din cer se coboară lumina, care înfrânge puterea întunerecului, precum pe piscurile munților la ivirea zorilor razele de soare sărbătoresc, până când joș în vale încă negura domnește și oameni îmbătați de somn cu greu vreau a se trezi: așa lumina învierii fără eforturi mari, dar neîmpiedecat, s'a aprins și a strălucit asupra sufletelor înțelegătoare, pânăcând lumea mare, lumea greoaie în negura necredinții a dibuit. Bucuria zorilor Învierii s'a revărsat asupra învățăceilor, ea apoi toată omenimea să guste aceasta bucurie.

Unde sunt vrăjmașii Domnului? Mând-

ria sinagogei. ura și pizma? Ca niște stafii neputincioase înhoalbă ochi mari din trecutul întunecat! Unde este vechea necredință? Unde este desnădejdea, care veghia la morminte, la aceste tranșee a morții și care nu s'a ridicat de acolo până de acum de nici nu erou? Necredința, desnădejdea însăpăimântate își lovesc fruntea, și încep a pricepe că n'au dreptate, preoții urei și deținătorii puterii s'au nimicit, ruina lor veninoasă de atunci s'a prefăcut în praf și cenușă și acum inrușinași recunosc, că înzădar au lucrat: pietrii au pus pe mormânt și acum observă, că un tron au zidit Galileanului urgisit; scrisoare de batjocură au pus pe cruce și aceasta scrisoare a fost proclamația regală a celui răstignit; au sigilat mormântul, ca acest sigil să fie pecetea rușinii pe memoria mortului și iată aceasta pecete de fapt sigil este pe actul învierii.

Sa întâmplat încă asemenea învingere oarecândva? Dar învingerea aceasta continuă neîncetat a se da. Vrăjmașul este totace-laș: mulțimea și ura. Mulțimea umblă pe șosele largi și vacilează între: „Osana” și „răstignește-l” și a clădit idoli din bani, din desfrâu, din fraze strălucitoare și argumentează: noi avem dreptate, că suntem atât de mulți! Oare va învinge? Nici o dată!

Acolo sub cruce încă au fost mulți, cari au reprezentat aceasta mulțime, și în jurul mormântului au fost de aceia, cari au prețuit de mai mult o mușcă vie, decât pe un Hristos mort și totuș n'au avut dreptate și greșale lor a fost călcată de roatele carului de biruință a dreptății învingătoare.

Nu s'a nimicit și nu s'a nimic total nici celalalt inamic a dreptății înviate: violența, care nu și pleacă capul înaintea dreptății și a virtuții. Cu ochii învidioși caută, nu cumva omenimea să cunoască o putere mai înaltă, ca cea pământescă. Aceasta grijă, din când în când, erupe în nebunie furioasă și atunci pleacă, să ucidă, să nimicască: l'a nimicit și pe Isus și dreptatea lui și îmbătată de fericirea învingerii a șezut să prăznuiască praznicul domniei ei sigure. Dar vai la praznic a apărut un musafir nechemat, dreptatea înmormântată, dar înviată, și praznicul de bucurie s'a schimbat în masă mortuară.

Violența și acum își continuă vechea meserie: își scutură armele, vrea să stăpânească totul, suflet, dreptate, virtute, credință, religie. Da așa face și acum, — ca să sporească vechile nereușite.

Nu va învinge nici când, pentrucă nu poate, dar totuș, poate să năcăjească, să urmărească, să apese, să amărească.

„Să luăm și noi lupta, lupta dreptății, lupta pentru interesele omului și numele nostru de creștin să-l socotim ca o distincție, ca un sem în slujba lui Isus înviat, pentru dreptate înviată Alilulia” (Prohászka)

T. Berinde

Luna Mariei.

A apărut în limba noastră, în seria religioasă a editurii „Presa Bună dela Iași, numărul întâie, Luna Mariei, de Păr. A. Berlioux. Aceasta broșură e tradusă de I. B. după a 144-a ediție franceză. Că broșura a ajuns atâtea ediții e semnul cel mai sigur al valorii ei. Acum, când luna Mai, luna Mariei e în prag, nici o carte nu poate fi, mai actuală, pentru noi. Broșura conține pentru ajunul și fiecare zi a lunii Mai două puncte de meditare, o pildă într'o istorioare și o rugăciune. Această broșură nu-o putem destul de călduros a recomanda cititorilor noștri, căci ea corespunde unei necesități sufletești intime, care îndeamnă pe cel slab că să se refugieze la cel mai tare, pe cel necăjit la izvorul mângăerilor, pe bolnav la medic și pe copil la mama lui.

Socotim a nu fi de prisos, să dăm aici de orientare meditația, istorioara și rugăciunea pentru 28 Mai.

„Ziua a douăzeci și opta

Rugăciunea „Adu-ți aminte“

1) Desevârșenia ei.

2) Puterea ei.

Aduți aminte, o prea blândă Fecioară Marie, că nu s'a auzit nici odată, să fi fost părăsit cel ce a alergat sub ocrotirea ta, cel ce a cerut ajutorul și mijlocirea ta Insuflețit de o astfel de încredere, alerg la tine, o Maică, Fecioara Fecioarelor, la tine vin și stau gemând înaintea ta ca un păcătos. Maica Cuvântului, nu desprețui cuvintele mele, dar auzi-mă cu milă și ascultă-mă. Amin. (Sf. Bernard).

Punctul 1. — Toată lumea știe, că rugăciunea „Adu-ți aminte“ e una din cele mai frumoase rugăciuni, ce se poate adresa Prea Sf. Fecioare Maria. Ea a fost compusă de Sfântul Bernard, numit doctorul *Partenic* adică doctorul Fecioarei, de oarece el a vorbit totdeauna despre ea cu mai multă dragoste și îndămânare, decât ori care altul.

Rugăciune în adevăr desevârșită, căci conține în sine două condițiuni esențiale pentru a fi discutate: *încredere și umilință*. După ce a luat de martor toate veacurile, evlaviosul Sf. Bernard amintește Mariei, că niciodată nici într'o epocă, nici într'un loc, ea n'a părăsit pe vreunul din slujitorii săi, oricât de nenorocit, oricât de vinovat ar fi fost el. Ea a ascultat totdeauna rugăciunile celor nenorociți, ea a răspuns totdeauna la strigătul copiilor săi. „Ei bine, adaugă el, eu sărmanul și nevrednicul păcătos, mai nevrednic decât oricare altul, *iată-mă gemând la picioarele tale* :

„Ca vinovat, cer iertare; ca nenorocit eu îți cer milă, ca părăsit, plâng și nădăjduesc. O în virtutea dublului tău titlu de Maică a lui Dumnezeu și de Mamă a oa-

menilor, nu desprețui rugăciunea și larimile copilului tău!“ Cum va putea Regina Cerului, Regina milei să respingă sufletul care se umilește astfel la picioarele sale, își deschide inima cu totul și se încredințează ei fără rezervă? Cum oare o așa de supusă încredere o așa de dulce deschidere a inimii, nu vor atrage privirile ei de mamă și sprijinul ocrotirii sale?! Cum oare un abis de umilință și de încredere, nu va atrage după sine un abis de îndurare?!

Astfel, iubiți copii ai Mariei, îi plăcea distinsului Sf. Bernard să se roage Reginei Cerului. Tot așa o rugăm și noi, după pilda lui, în fiecare zi. Dar suntem noi oare insuflețit de aceleași sentimente, de aceleași dispozițiuni lăuntrice? În loc de a crește încrederea și iubirea în inima noastră, ea este poate plină de inclinațiuni pământestii, când gura noastră pronunță „*Adu-ți aminte*“. În loc de a ne umili adânc și de a plânge nenumăratele noastre păcate, suntem poate plini de stima față de noi înșine și de diferite legături cu fapături de pe pământ O Fecioară prea bună, nu ținea seamă de nevrednicie noastră și adu-ți aminte, că tu ești îndurarea însăși: „*Auzi-ne cu milă și ascultă-ne!*“

Punctul 2. — Această rugăciune așa de scurtă și așa de simplă, este totuși foarte puternică și totdeauna e ascultată de Inima cea milostivă a Mariei. Ea a făcut să se coboare din cer de mii de ori mai multe haruri, decât câte litere conține, și nu există minune, care să nu fi fost dobândită prin recitarea ei cu încredere. De aceea a și fost numită *Rugăciunea minunilor*. și de fapt, câte suflete drepte n'a susținut și încurajat ea în practicarea binelui, în lupta de fiecare zi. Câți păcătoși n'au simțit reînviindu-le nădejdea zicând: Adu-ți aminje, o Marie, că nic! odată nu s'a auzit să te fi chemat cineva în ajutor și să nu fi fost ascultat! De câte ori un criminal, până atunci îndărătnic, să nu fi isbucnit în lacrimi, pronunțând aceste dulci cuvinte: „Eu vinovatul, cer, o bună Mamă, sprijinul tău“. Pe câți impetriți la inimă, n'a mișcat și mântuit de iad rugăciunea „*Adu-ți aminte*“. Cărțile sunt pline de istorioare înduioșătoare până la lacrimi.

În veacul al XVII-lea un sfânt preot, numit Bernard a săvârșit o mulțime de întoarceri, adevărate minuni de întoarceri, recitând el însuși rugăciunea „*Adu-ți aminte*“ pentru cet păcătoși și uneori silindu-i să o reciteze împreună cu el. Da, de mii de ori acest strigăt de nădejde: „*Adu-ți aminte*“... a înduioșat inima Mariei, ea a răspuns acestei chemări stăruitoare și a adus la staul o oale pierdută, un tată de familie, sau pe fiul lui rătăcit de lungă vreme, un muribund gata să cadă în prăpastia cea veșnică. „Așa e de adevărat acest lucru, zice un Sfânt, încât mai degrabă vor trece

cerul și pământul, decât să înceteze Fecioara cea miloasă să ajute pe cel ce cere ocrotirea ei și se încrede într'însa.

Copii ai Mariei, ce dea ajutoare veți dobândi și voi, dacă veți recita deseori și cu evlavie această rugăciune cu adevărat minunată! Luați hotărârea de a o spune macar odată pe zi, înaintea unei icoane a Reginei Cerului. În timp ce o spuneți, reculegeți-vă o clipă și gândiți-vă la harul pe care-l doriți mai mult, fie pentru voi, fie pentru oricine altul și cereți-l, spunând din toată inima un „Adu-ți Aminte”... Da spuneți această rugăciune cu încredere și cu smerenie și desigur că veți fi ascultați.

PILDĂ

Un preot primi într-o zi vizita unui tânăr, care se prezenta în exterior în chip foarte plăcut și care-i zise „Părinte, ați putea să mergeți imediat în strada cutare, la numărul cutare, la etajul cutare? Acolo se găsește cineva care așteaptă ajutorul Sf. Voastre.” Preotul plecă numai decât la numărul arătat și intrând, găsi pe o sârmană femeie pe patul de moarte, singură și părăsită. „Vin zise el conform cererei ce mi-ați făcut. Eu? dar nu v'am chemat eu, Părinte. Cum nu? n'aveți un fiu, o rudă, pe cineva din cunoștințele D-voastră, pe care l-ați trimis la mine? Absolut pe nimeni, Părinte; eu sunt singură aci, și în orice caz n'am putut să chem un preot catolic, deoarece sunt protestantă! Mirat de acest ultim răspuns și căutând să afle cine ar fi putut fi solul care l-a trimis la această femeie, îi veni în gând preotului să o întrebe, dacă și ea a împărtășit răceala coreligionarilor săi față de Prea Sf. Fecioară, ori din contră a cinstit-o sau i s'a rugat ei vreodată? „Da, Părinte, eu am chemat-o în ajutor în toate zilele și n'am scăpat din vedere niciodată să nu recitez „Adu-ți aminte”; deasemenea n'am avut altă mângâiere pe timpul cât a durat boala mea, decât pe Maria”.—Fără îndoială, zise omul lui Dumnezeu, că dânsa mișcată de rugăciunile d-voastră, m'a trimis aci; ea nu vrea să vă lese să muriți în erezie. Nu vreți să intrați în sânul adevăratei credințe?” Inima acestei Sărmane femeii se deschise numai decât sub înrăurirea harului. Ea se lepădă de erezie, primii

sfințele Sacramente și muri în sânul Bisericii catolice! Preotul se retrase plin de mângâiere și convins că Maria i-a trimis pe Ingerul păzitor al acestei alese pentru cer, pentru a o împăca cu Fiul său. O minunată putere a rugăciunii „Adu-ți aminte”!

RUGĂCIUNE

O Fecioară a milei, o Maică a tuturor harurilor, e deci lucru foarte adevărat, că nu te cheamă în ajutor cineva niciodată în zadar. Ascultă totdeauna pe sârmanii păcătoși, ascultă-ne și pe noi, când, aruncați în genunchi la picioarele tale și gemând sub povara păcatelor noastre, îți adresăm această frumoasă rugăciune: „Adu-ți aminte”. O, da, adu-ți aminte totdeauna, că ești Mama noastră, și că noi suntem copiii tăi. Amin.

Posta Administrației.

Tuturor colaboratorilor și cetitorilor noștri le poftim Sărbători fericite!

Având în vedere situația care ne frământă, suntem și noi siliți a reduce numărul exemplarelor Organului nostru (ce tipărim și expediem. În consecință începând cu numărul prezent nu mai trimetem pe adresa On Of Par. câte 8 numere ca și până acuma, ci numai câte 5 exemplare. Astfel fiindcă la 31 Of. Par. trimiteam până acum câte 8 exemplare, vom tipări cu 100 exemplare mai puțin. În acesta proporție vom reduce și numărul exemplarelor trimise pe adresa Of. Par. unde trimitem până acuma câte 5 exemplare. Dacă să va arăta lipsa, vom trimete ca și până acuma numai acolo de unde să va reclama. Rugăm pe M. On. Dnii Parohi ca din numerii primiți să predea câte 2—3 exemplare Comiteletor Agrului Aceasta o facem așa pentru a cruța spese postale. Tot astfel am redus și trimiterea Organului nostru pe adrese particulare, de unde de ani de zile nici barem spesele postale nu ni s'au întors. Tot pentru acest motiv vom trimete — cum am început deja cu ultimul număr — în câte o comuna de unde avem mai mulți abonați exemplarele numai pe una singură adresă, rogând adresatul să ne vie prin împărțirea lor în ajutorul nostru.

Calendar săptămânal.

1—7 Maiu 1932.

1. Dumineca Paștilor (Ev. d. Ioan, 1. 1.)
2. Lunia Paștilor (Ev. d. Ioan 1. 18.)
3. Marți M. Timoteiu (Ev. d. Luca 24, 12.)
4. Mercuri C. Pelaghia
5. Joi M. Irina
6. Vineri Dreptul Iov
7. Sâmbătă M. Acachie.